

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **L. B.**, zastoupen JUDr. Milanem Strnadem, advokátem se sídlem Malá Štěpánská 1932/3, Praha 2, proti žalovanému: **Velitel vzdušných sil**, se sídlem Vítězné náměstí 5, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2018, č. j. 5 Ad 26/2014 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 29. 10. 2014, č. j. 221-14/2014-3031, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí velitele 24. základny dopravního letectva ze dne 16. 11. 2011, č. j. 754/1-287/2011-8407/2, jímž byl žalobce propuštěn ze služebního poměru vojáka z povolání podle § 19 odst. 1 písm. g) zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“). Důvodem propuštění žalobce byla skutečnost, že byl pravomocně odsouzen pro trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. b, c) trestního zákona, ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona, k podmíněnému trestu odnětí svobody, propadnutí věci a rovněž mu bylo uloženo ochranné psychiatrické léčení v ambulantní formě.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 11. 12. 2018, č. j. 5 Ad 26/2014 - 31.

[3] Podle městského soudu ob stojí úvaha žalovaného o tom, proč by setrvání žalobce ve služebním poměru ohrozilo vážnost ozbrojených sil. Po věcné stránce se uvedená úvaha žalovaného nejvíce jeví excesivní, nelogická či iracionální, jestliže z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že setrvání žalobce ve vojenské službě, která se zásadně vykonává se zbraní, ohrožuje za situace, kdy žalobce s použitím zbraně páchá úmyslnou trestnou činnost, vážnost ozbrojených sil. Za těchto okolností se pak stává zcela zbytným, aby se žalovaný zabýval v posuzované věci tím, na jakém funkčním místě byl žalobce zařazen a jak by z této pozice mohl ohrozit vážnost ozbrojených sil, protože ji ohrozil již samotným spácháním a způsobem spáchání specifikovaného trestného činu. Městský soud proto uzavřel, že žalovaný dostatečně individualizovaně i v dostatečné míře vysvětlil, proč by setrvání žalobce ve služebním poměru ohrozilo vážnost ozbrojených sil.

III.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[5] Stěžovatel namítal, že v případě jeho propuštění ze služebního poměru nedošlo k naplnění druhé z kumulativních podmínek § 19 odst. 1 písm. g) zákona o vojácích z povolání, tedy že by jeho setrvání ve služebním poměru ohrozilo vážnost ozbrojených sil. V této souvislosti zdůraznil, že jeho trestní případ nebyl nikdy žádným způsobem medializován a že ostatní účastníci konfliktu neměli žádnou povědomost o tom, že byl v té době vojákem z povolání.

[6] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v případě stěžovatele byly prokazatelně splněny obě zákonem požadované podmínky pro propuštění ze služebního poměru podle § 19 odst. 1 písm. g) zákona o vojácích z povolání. V předmětných rozhodnutích služebních orgánů byly řádně popsány rozhodné okolnosti a úvahy, jež vedly k vydání těchto rozhodnutí. Žalovaný vypořádal všechny odvolací námitky stěžovatele a v dostatečné míře rozvedl i své úvahy o naplnění obou zákonných podmínek pro propuštění stěžovatele ze služebního poměru. Sporným bylo toliko naplnění druhé podmínky, a to že setrvání stěžovatele ve služebním poměru by ohrozilo vážnost ozbrojených sil. Objasnění, na jakých základech spočívá předmětný závěr žalovaného, je rozsáhlé, podrobné a srozumitelné. Stěžovatel se dopustil trestného činu vydírání ve spolupachatelství s použitím zbraně. Aktivní použití střelné zbraně na veřejnosti při pomoci pachateli trestného činu vydírání ohrožuje nejen vážnost ozbrojených sil, ale i důvěru veřejnosti obecně k Armádě České republiky. Rovněž je zřejmé, že vážnost ozbrojených sil byla ohrožena i souvisejícím soudním řízením, které je veřejné. V případě splnění předmětné podmínky není rozhodná skutečnost, zda resp. v jaké intenzitě bylo

pokračování

trestní jednání stěžovatele popisováno v médiích. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Podle § 19 odst. 1 písm. g) zákona o vojácích z povolání *voják musí být propuštěn ze služebního poměru, pokud byl pravomocně odsouzen pro trestný čin a jeho setrvání ve služebním poměru by ohrozilo vážnost ozbrojených sil.*

[11] Z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovatel byl rozsudkem Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 13. 4. 2011, č. j. 2 T 141/2010 - 422, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 19. 7. 2011, č. j. 13 To 236/2011 - 452, uznán spolu s dalšími dvěma osobami vinným trestným činem vydírání podle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. b), c) trestního zákona ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 téhož zákona.

[12] Na základě uvedené skutečnosti je nepochybně prokázáno a mezi účastníky řízení není sporné, že u stěžovatele byl naplněn důvod k propuštění ze služebního poměru spočívající v tom, že byl pravomocně uznán vinným a odsouzen za čin zakládající trestněprávní odpovědnost podle trestního zákona. Sporným v řízení o propuštění z jeho služebního poměru zůstala pouze otázka, zda v důsledku této skutečnosti by setrvání stěžovatele ve služebním poměru ohrozilo vážnost ozbrojených sil.

[13] Podle § 48 odst. 1 písm. f) zákona o vojácích z povolání *voják je povinen dodržovat pravidla služební zdvořilosti a chovat se i mimo službu tak, aby neohrozil vážnost a důvěryhodnost ozbrojených sil, dodržovat při výkonu služby právní předpisy, mezinárodní právo válečné a humanitární, mezinárodní smlouvy a rozkazy nadřízených.*

[14] Z uvedeného ustanovení je zřejmé, že jednou ze základních povinností vojáka je chovat se tak, aby neohrozil vážnost a důvěryhodnost ozbrojených sil. Uvedený požadavek míří jak do oblasti výkonu vojenské služby (tedy dovnitř ozbrojených sil), tak i do oblasti mimo tuto službu. Míří tedy do ohrožení disciplíny uvnitř vojenského sboru, mezi ostatní příslušníky tohoto sboru, a současně i navenek vůči veřejnosti.

[15] Žalovaný ve svém rozhodnutí na str. 4 uvedl, že „*ponechání vojáka z povolání, který se takového jednání dopustil, ve služebním poměru, je již samo o sobě způsobilé ohrozit prestiž této ozbrojené složky v očích veřejnosti. Rovněž je na místě obava, že ponechání jmenovaného ve služebním poměru bude ohrožovat vážnost ozbrojených sil v očích ostatních vojáků, pro které by měl být výkon služby v AČR prestižním zaměstnáním. Současně by ponecháním jmenovaného ve služebním poměru nastal nebezpečný precedent, schopný vyvolat mezi ostatními vojáky dojem, že i oni se mohou dopouštět trestné činnosti, aniž by byli ze služebního poměru propuštěni. Precedent tohoto typu se služebním orgánům jeví jako velmi nebezpečný, neboť by*

mohl vyvolat eskalaci méně závažné trestné činnosti vojáků ve služebním poměru a s tím související další ohrožování vážnosti ozbrojených sil u veřejnosti. Vojenská služba je prioritně službou se zbraní, při níž služební orgány, ale i veřejnost očekávají od vojáka dodržování zákonů, vojenských předpisů a osobní disciplínu, což je také zakotveno v § 48 zákona (základní povinnosti vojáků). Prap. v zál. L. B. svým jednáním výše uvedené zásady hrubě porušil, což služební orgány nemohou hodnotit jinak, než jako jeho velmi vážné osobní selhání, které prestiž ozbrojených sil rozhodně poškozuje. Vydírání ve spolupachatelství s použitím střelné zbraně na veřejnosti není v žádném případě v souladu s požadavky na morální kvality a osobní disciplínu vojáka (...) Po vyhodnocení důvodů, příčin a okolností, za kterých k deliktnímu jednání prap. v zál. L. B. došlo, neshledal služební orgán žádnou záruku, že by se podobný exces nemohl opakovat, čímž by se intenzita ohrožení vážnosti ozbrojených sil dále stupňovala.“

[16] Z uvedeného je zřejmé, že se žalovaný zabýval povahou trestního jednání stěžovatele a dále tím, zda setrvání stěžovatele ve služebním poměru může ohrozit vážnost ozbrojených sil z pohledu možných dopadů na ostatní příslušníky Armády České republiky i na veřejnost. Zdejší soud plně souhlasí s názorem správních orgánů i městského soudu, že jednání stěžovatele naplňuje zcela nepochybně podmínku, že jeho setrvání ve služebním poměru *by ohrozilo* vážnost ozbrojených sil. Za plně dostačující považuje rovněž v rozsudku městského soudu provedené provázání konkrétního trestného jednání, jehož se žalobce dopustil, s podmínkou možného ohrožení vážnosti ozbrojených sil. Ustanovení § 19 odst. 1 písm. g) zákona o vojácích z povolání nespojuje tento skutkový a právní důvod pouze s nezbytností ohrozit vážnost ozbrojených sil navenek či na veřejnosti, ale zcela legitimně je tento důvod nezbytně vykládat tak, že toto ohrožení může působit i do řad vojáků z povolání či ostatních funkcionářů působících v Armádě České republiky. V dané věci by setrvání stěžovatele ve služebním poměru mohlo ohrozit disciplínu příslušníků ozbrojeného sboru, jejichž úkolem je zajistit ochranu a bezpečí státu, tedy vysoce veřejný zájem. Současně je nepochybné, že případné setrvání stěžovatele ve služebním poměru by mohlo mít i negativní dopady na vážnost a důvěryhodnost Armády České republiky jako celku, neboť takové jednání (spáchání trestného činu vydírání ve spolupachatelství s použitím zbraně na veřejnosti) není omluvitelné a slučitelné s výkonem služby vojáka z povolání. Stěžovatelem tvrzená skutečnost, že jeho případ nebyl medializován, a že ostatní účastníci konfliktu neměli žádnou povědomost o tom, že byl v té době vojákem z povolání, není ze shora uvedených důvodů pro posouzení dané věci rozhodná.

[17] Nejvyšší správní soud proto ve shodě s městským soudem dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil ve svém skutkovém a právním posouzení obou důvodů rozhodných pro propuštění stěžovatele ze služebního poměru podle § 19 odst. 1 písm. g) zákona o vojácích z povolání a své rozhodnutí náležitě odůvodnil. Městský soud proto postupoval správně, když podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[18] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[19] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení

pokračování

nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu